

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Jeg vil godt starte med at takke for de pæne ord, som den radikale ordfører kom med; når en kulturradikal kalder Dansk Folkeparti for mørkemænd, kan jeg næsten kun tage det som en kompliment – hvis ellers den radikale ordfører har tid til at høre efter i stedet for at bede om noget at drikke.

Jeg kunne godt tænke mig at høre Det Radikale Venstre, hvor grænsen går for det her. Man kan sige, at det allerede er blevet gennemført, men nu ønsker man så her endnu en gang at lægge op til eller fastholde, at man skal forandre familiebegrebet eller forældrebegrebet, sådan at mand og mand og kvinde og kvinde kan være forældre på lige fod med en mor og en far. Hvor går grænsen for Det Radikale Venstre?

Jeg har sagt det før, men sidste gang, da vi havde debatten, var hr. Simon Emil Ammitzbøll jo ikke i stand til at definere, hvor grænsen går, altså hvordan forældremyndighedsbegrebet skal defineres. Fremover kan det dreje sig om to personer, men det kan også godt være tre, og når nu Det Radikale Venstre går så meget op i barnets tarv, vil jeg spørge: Er det dobbelt så godt eller tre gange så godt for barnet?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Tak for spørgsmålet.

Jeg vil sige, at Det Radikale Venstre ikke har nogen planer om at indføre forældremyndighed for mere end to forældre.

Når det er sagt, så synes jeg, det spørgsmål, vi lige har hørt fra Dansk Folkepartis ordfører, til fulde illustrerer, hvad det er, vi diskuterer.

Hvor skal grænsen gå? spørger hr. Martin Henriksen. Virkeligheden uden for disse mure er, at der ikke kun findes far, mor og børn. Folketinget har nemlig tilladt, at lesbiske, der lever i registreret partnerskab, kan få kunstig befrugtning på det offentlige regning på offentlige sygehuse. Derudover findes der også lesbiske, som kan få børn på andre måder; der findes masser af enlige mødre, der findes enlige fædre, og hvad ved jeg. Vi tager ikke stilling til, hvordan folk vil leve deres liv, men vi tager stilling til, at vi gerne vil have nogle regler, der følger konsekvensen af beslutninger, vi selv tidligere har truffet.

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Nu beskæftiger hr. Simon Emil Ammitzbøll sig efter egen påstand en hel del med virkeligheden, og det synes jeg er ganske fornuftigt. Altså, jeg har da set meningsmålinger, der klart tyder på, at et flertal i befolkningen ikke ønsker, at der f.eks. skal være skattefinansieret kunstig befrugtning af lesbiske, så den virkelighed skal Det Radikale Venstre være hjertelig velkommen til at indrette sig efter. Jeg synes egentlig også, det kunne være sådan et principielt spørgsmål, at man kunne overveje, om det var noget, der skulle være folkeafstemning om.

Men den radikale ordfører siger tit, at når man siger a, må man også sige b, når vi taler om barnets tarv. Men altså, den virkelighed, som eksisterer, er Folketinget jo med til at forme. Og det lovforslag, der blev vedtaget i sidste samling – så vidt jeg husker, var det L 151 – kan man jo godt trække tilbage igen, hvis Folketinget er utilfreds med den virkelighed, som Folketinget så at sige selv har vedtaget; så kan man skubbe lidt på den udvikling der. Så det er jo til enhver tid noget, som vi sådan set har mulighed for at gøre, hvis Venstre igen finder sine egne ben at stå på.

Så til det der med barnets tarv. Altså, da det der lovforslag blev vedtaget om, at lesbiske på skatteborgernes regning skulle have ret til at blive kunstigt befrugtet, var det jo ikke børnene, der var ude at juble. Det var da de homoseksuelle, der stod og jublede heroppe på lægterne. Altså, der er jo ikke tale om, at der er foreninger osv., der er gået ud og har sagt, at det her virkelige er en sejr for barnets tarv.

Er Det Radikale Venstre dybest set ikke enig i, at det bedste udgangspunkt selvfølgelig er en far og en mor, og at det må man da til enhver tid tilstræbe er tilfældet?

(Kort bemærkning).

Simon Emil Ammitzbøll (RV):

Til det sidste kan jeg sige, at Det Radikale Venstre aldrig nogen sinde vil blande sig i, om et barn vokser op med en far og en mor, to mødre, to fædre, en enlig far, en enlig mor, eller hvad som helst, var jeg lige ved at sige.

Det er jo sådan, at vi respekterer den virkelighed, der er, og vi respekterer, at folk lever på forskellige måder, og ikke som de gjorde på den tid, som er idealet for hr. Martin Henriksens parti.